

[Udenrigsministeren.]

tions medlemmers interesser godt kan komme i klemme. Jeg vil derfor gerne have at vide, på hvis vegne det ærede medlem taler, når han opfordrer os til at søge en sådan bemyndigelse med de konsekvenser, det har. Hvis det ærede medlem ikke taler på andres vegne end sine eller den del af landbrugets, som det ærede medlem repræsenterer — det ærede medlem repræsenterer nemlig ikke flertallet af landmænd i Danmark, de er stadig husmænd — vil jeg gerne have det præciseret.

Ordføreren for forespørgerne (K. B. Andersen): Jeg vil gerne takke den højtærede minister for de direkte svar på de spørgsmål, jeg havde stillet.

I øvrigt skal jeg ikke efter den redegørelse, den højtærede minister kom med her til sidst, gøre mange bemærkninger.

Ordførerne for venstre og de konservative, det ærede medlem hr. Per Federspiel og det ærede medlem hr. Poul Møller, overraskede mig først og fremmest på ét punkt, nemlig at de med den stillingtagen, de her tog, åbenbart synes ganske uinteresserede i helt klare udtalelser fra industrien og handelen; det synes ikke at bekymre eller interessere dem; det fejles af bordet med en let håndbevægelse til trods for, at man fra industriens og handelens side ganske klart har udtalt sig, senest gennem det ærede medlem hr. Jørgen Jensen, mod at ændre vort forhold til EFTA, ændre grundlaget fra 1961, og dog udtaler begge de ærede medlemmer sig for det. Det vil altså sige, at de pågældende erhverv ved, at de i hvert fald ikke fremover kan hente nogen støtte dér, hvor de to ærede medlemmer skal tegne firmaet.

Den anden ting, der meget klart fremgik af de to ærede medlemmers udtalelser, var, at der nu for så vidt er tilvejebragt enighed mellem de to partier i deres markedspolitik på et meget afgørende punkt — nogen vil sige på et karakteristisk punkt for de to partier — nemlig i det negative. Det er jo også dér, vi ofte venter at finde dem. De er nemlig enige om at opfordre regeringen til at søge væk fra 1961-erklæringens „bånd“, om man må sige det sådan, om at følge England i forhandlingerne. Til gengæld er enigheden forbi, når vi kommer til det posi-

tive. Jeg ville nødigt som forhandler blive udsat for at skulle forhandle på det grundlag af de halve og kvarte antydninger, som de ærede ordførere fremsatte.

Den mest klare bemærkning, der kom fra oppositionens side, var vel egentlig det ærede medlem hr. Per Federspiels udtalelse om, at der ikke var mere end en nuance mellem venstres og socialdemokratiets standpunkter. Målet var det samme, men midlerne var forskellige. Da vi nu stadig i regeringspartierne håber på og regner med at kunne nærme os det mål, som vi altså er enige om, gennem de midler, der har været peget på af den højtærede minister her, og da vi ikke kan få klarhed over, hvad oppositionens midler går ud på, er det nok klogere at vi, indtil tågen letter dels over de to partiers standpunkt hver for sig, dels over deres eventuelle fællesstandpunkt, holder os til det nuværende grundlag for Danmarks Europapolitik og foreløbig til den arbejdsplan for den nærmeste tid og dens opgaver, som den højtærede minister har redegjort for.

Per Federspiel: Jeg skal ikke diskutere med udenrigsministeren om, hvorvidt den ny situation forelå i januar 1963 eller i december 1963. Kendsgerningen er, at der foreligger en ny situation.

Den højtærede minister nærer betænkelighed over for spørgsmålet om en selvstændig dansk stillingtagen til fællesmarkedet, og jeg skal ikke lægge skjul på, at jeg var noget forbavset over ministerens opfattelse af den britiske regerings stilling. Jeg er ikke i tvivl om, at der har fundet en ordveksling sted om det, og jeg håber, vi ved lejlighed i det udenrigspolitiske nævn kan blive gjort nærmere bekendt hermed. Mon det imidlertid virkelig skulle være sådan — jeg må tro, at den højtærede minister har misforstået et eller andet — at man fra engelsk side ligefrem skulle have fremsat trussel om en eller anden form for repressalier over for Danmark, hvis vi fulgte den samme markedspolitik, som England har fulgt de sidste to år uden nogen gensidig forpligtelse? Da England søgte ind i fællesmarkedet i 1961, underrettede den britiske regering naturligvis loyalt de øvrige partnere i EFTA, men samtidig blev det fastslået som en politisk kendsgerning, at EFTA var det